

Ледена принцеза

Камила Лекберј

Назив оригинала: Isprinsessan, Camilla Läckberg,

ISBN: 978-91-37-13255-6

Copyright © 2004. Camilla Läckberg

Права за превод на српски 2010. Компјутер библиотека Београд, К.Б.Б. - Зоин врт

Аутор: Камила Лекберј

Главни уредник: Михаило Шолајић

Преводилац: Александра Стаменковић

Лектор: Милош Јевтовић

Припрема за штампу: Звонко Алексић

Лого „Зоин врт“: Звонко Алексић

Корице: Саша Прудков

СТР плоче и штампа: „Светлост“ Чачак

Тираж: 1500 примерака

Издање: Прво

Година: 2010.

Библиотека: Зоин врт - Женско перо

Број књиге: 445

ISBN: 978-86-7310-465-2

Издавач:

„Компјутер библиотека“

Војводе Степе 34

11000 Београд

www.kombib.rs

Тел/Факс: +381-11-3096966

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.113.6-31

ЛЕКБЕРЈ, Камила, 1974-

Ледена принцеза / Камила Лекберј;
[преводилац Александра Стаменковић]. -
1. изд. - Београд: Компјутер библиотека,
2010 (Чачак : Светлост). - 303 стр. ; 20 см. -
(Библиотека Зоин врт. Женско перо /
[Комјутер библиотека])

Превод дела: Isprinsessan / Camilla Läckberg. -
Тираж 1.500.

ISBN 978-86-7310-465-2

COBISS.SR-ID 178158348

1

Кућа је била њуста и њразна. Хладноћа је ѡродирала у све њене ћошкове. Танка кора леда створила се у кади.

А она је у кади ѡћримила блаћо модру боју. Имао је ући-сак да излѣда као ѡринцеца шамо где се налазила. Ледена ѡринцеца.

Под је био хладан као лед, али та хладноћа није бринула. Пружио је руку и додирнуо ју је.

Крв на њеним ручним зглобовима се одавно била скорела.

Љубав ѡрема њој никад није била јача. Помиловао је њену руку, као да милује душу која је сада најустуила шело.

Није се окренуо када је одлазио. То није било „збоћом“, већ „до вићења“.

Еилерт Берј није био срећан човек. Имао је проблема при ди-сању, али здравље није било оно што је сматрао својим највећим проблемом.

Свеа је у младости била изузетно лепа и он је једва успевао да об-узда своје нестрпљење пре него што је легао у брачни кревет са њом. Деловала је благо, љубазно и помало стидљиво. Међутим, већ након изузетно кратког периода младалачког жара, показала се њена пра-ва природа. Чврстом руком држала га је „на краткој узици“ скоро 50 година. Међутим, Еилерт је имао тајну. Први пут је видео могућност за мало слободе у старости и није намеравао да је не искористи.

Целог свог живота се „сатирао“ од риболова, од кога је приход био довољан таман за издржавање Свее и деце. Откада је пензио-нисан, живели су прилично оскудно. Без новца у цепу, није могао да поново почне свој живот негде другде, сам. А могућност изузет-но високе зараде је дошла као „дар са неба“, и то за посао који је био смешно једноставан. Међутим, то што му неко плаћа неверо-ватно много новца за неких сат рада недељно није његов проблем. Гомила новчаница у дрвеној кутији иза гомиле баштенског отпада је нарасла до задивљујућег нивоа за само годину дана и ускоро ће имати довољно да може да се повуче у топле крајеве.

Стао је да предахне на последњој стрмој узбрдци и масирао своје од реуме оболеле руке. Шпанија или, можда, Грчка откравиће хладноћу која му је изгледала као да долази изнутра. Рачунао је да му је преостало још 10-ак година док не „отегне папке“, па је наме-равао да то преостало време искористи на најбољи могући начин. Луд би био ако би се одлучио да га проведе са оном „бабетином“ код куће.

Свакодневна рана јутарња шетња била је његов једини тренутак мира, а, осим тога, допринела је да стекне преко потребну кондици-ју. Увек је ишао истим путем и они који су познавали његове нави-ке често су га поздрављали и размењивали неколико речи са њим. Посебно задовољство проналазио је у разговору са лепом младом женом у кући на самом врху узвишице поред школе Хокебакен. Ту је она боравила само викендом - увек је долазила сама, а радо је разговарала о времену и ветру. И она је, та госпођа Александра, би-ла заинтересована, као и Еилерт, за Фјелбаку из древних времена, о чему су покатакд причали. А и била је пријатна за гледање. То је увиђао, иако је био стар. Очигледно се о њој свашта причало, али, ако би човек почео да слуша „бапске“ приче, убрзо не би имао вре-мена ни за шта друго.

Пре неких годину дана питала га је да ли би могао да проверава стање у њеној кући када пролази поред ње петком ујутро. Кућа је стара и катао за парно грејање и водоводна мрежа у њој су непоуздани, а она не жели да викендом долази у хладну кућу. Добио би кључ, тако да би могао да наврати и види да ли је све у реду. Дешавале су се провале у околини, тако да треба да погледа и евентуална оштећења на прозорима и вратима.

Прихватио је ту обавезу која није била много тешка и, као надокнаду за уложени труд, једном месечно је у њеном поштанском сандучету налазио коверту са његовим именом, са „краљевском“ сумом новца. Осим тога, мислио је да је пријатно бити мало од користи. Било му је тешко да буде беспослен када је радио целог живота.

Капија је била крива и зашкрипала је када ју је одшкринуо према баштенској стази. Није била очишћена и размишљао је да би требао да замоли некога да је поправи, јер то није посао за женско.

„Петљао“ је око кључева, пазећи да их не испусти у дубоки снег. Ако буде принуђен да клекне, мораће много да се намучи док не устане. Први степеник је био леден и клизав, тако да је морао да се придржи за гелендер. Управо је хтео да стави кључ у браву, када је видео да су врата одшкринута. Збуњен, отворио их је и крочио у ходник.

„Хеј, има ли кога?“

Можда је данас дошла мало раније? Нико није одговорио. По пари која му је излазила из уста при дисању, закључио је да је велика хладноћа у кући. Одједном је постао неодлучан. Нешто озбиљно није било у реду и веровао је да није реч само о поквареном парном котлу.

Прошао је кроз себе. Изгледало је да ништа није дирано. Кућа је била уредна, као и обично. Видео-рикордер и телевизор стајали су на уобичајеним местима. Након што је прегледао цело приземље, попео се на први спрат. Степенице су биле стрме и морао је да се чврсто држи за ограду. Када се попео, прво је ушао у спаваћу собу. Била је укусно намештена и подједнако уредна као и остатак куће. Кревет је био намештен, а поред њега је стајао кофер. Одједном се осетио мало глупо. Најпре је помислио да је она можда дошла мало раније, приметила да је катао покварен и изашла да потражи неког ко би могао да га поправи. Међутим, одмах је одбацио то објашњење. Нешто није било у реду. Осећај у зглобовима био је исти као кад је понекад могао да осети олују која наилази. Опрезно је наставио

кретање кроз кућу. Следећа соба је била велико поткровље, са спуштеним плафоном и дрвеним кровним гредама. Две софе су стајале једна наспрам друге са сваке стране камина. Неколико новина је било разбацано по сточићу, али је, иначе, све било на свом месту. Поново је сишао у приземље. И тамо је изгледало да је све како треба. Ни кухиња, ни дневна соба нису изгледале другачије него иначе. Једино је преостало да прегледа купатило. Застао је пре него што је гурнуо врата. Стајао је и за тренутак оклевао, сматрајући да се понео мало смешно, и одлучно је гурнуо врата.

Пар секунди касније појурио је ка улазним вратима онолико брзо колико су му његове године дозвољавале. Чврсто се придржавао за гелендер да се не би наглавачке скотрљао низ степенице. Пробијао се кроз снег на баштенској стази и опсовао што се капија тешко отвара. На тротоару се зауставио неодлучан. Мало доле низ пут видео је особу која се брзим кораком приближавала и ускоро препознао Ерику, ћерку Тореа Фалка. Довикнуо јој је да се заустави.

Ерика Фалк је била страховито уморна. Искључила је компјутер и отишла у кухињу да напуни шољу кафом. Осећала је да је под притиском са свих страна. Издавачка кућа је хтела да добије први нацрт књиге у августу, а она једва да је почела писање. Књига о Селми Лагерлуф, њена пета биографија о шведским женским писцима, требало је да буде њено најбоље списатељско остварење, али уопште није имала жељу за писањем. Пре више од месец дана родитељи су јој страдали у саобраћајној несрећи, али бол је још увек био подједнако свеж као и када је примила вест о њиховој смрти. Показало се да ни сређивање родитељске куће не иде тако брзо као што се она надала. Све је будило успомене. Сатима је паковала сваку кутију, јер ју је свака ствар преплављивала сликама из живота који је повремено изгледао веома блиско, а повремено веома далеко. Стан у Стокхолму издала до даљњег, јер је мислила да је најбоље да буде овде у кући својих родитеља у Фјелбаки и да пише. Кућа се налазила на мало забаченијем месту у Селвику и средина је била тиха и мирна.

Ерика је изашла на веранду и разгледала архипелаг. Оно што је било пред њом увек јој одузимало дах. Свако годишње доба које је стизало носило је са собом нови спектакуларни приказ; тог дана показало се сјајно сунце које је бацало блиставу бујицу светлости према танком слоју леда на води. Њен отац би волео баш један овакав дан.

Грло јој се стегло од туге и ваздух у кући је одједном постао загушљив. Одлучила је да прошета. Термометар је показивао 15 степени испод нуле и зато се добро обукла. Но, ипак је осетила хладноћу када је изашла напоље, али није морала дуго да иде пре него што ју је брзо корачање загрејало.

Напољу је било опуштајуће мирно. Није било других људи. Једини звукови које је чула били су њени удисаји.

У летњим месецима било је сасвим супротно. Тада је насеље врвело од живота. Ерика је више волела да се лети држи подаље од Фјелбаке. Иако је знала да тај крај зависи од туризма, ипак није могла да се ослободи осећаја да сваког лета на њега врши инвазију „циновски рој скакаваца“. Полако, годину за годином, „вишеглаво чудовиште“ је „гутало“ ово старо рибарско село, тако што је куповало куће у близини воде, које су коришћене углавном лети, тако да је насеље изгледало аветињски девет месеци у току године.

Риболов је обезбеђивао живот у Фјелбаки вековима. Оскудна животна средина и стална борба за опстанак, када је све зависило од тога да ли је било улова харинге или не, створила је од мештана отпорне, снажне људе. Фјелбака је почела да привлачи туристе са дебелим новчаницима када је риболов изгубио свој значај као извор прихода и Ерика је имала утисак да су главе мештана са сваком годином постајале све више погнуте. Млади су се одселили, а старији су сањали о минулим временима. Она сама је била међу оним многобројним који су изабрали да оду.

Још више је убрзала кораке и скренула лево према узвишици која је водила ка школи Хокебакен. Када се приближавала врху, чула је да Еилерт Берј виче нешто што није могла сасвим да разуме. Махао је и ишао према њој.

„Она је мртва!“

Еилерт је страшно кашљао, а језиво пиштећи звук чуо се из његових груди.

„Смири се, Еилерт. Шта се десило?“

„Она лежи мртва тамо унутра.“

Показао је према великој, светлоплавој дрвеној кући на врху узвишице.

Ерика није одмах схватила шта је он рекао, али, када су јој његове речи допрле до свести, гурнула је капију која се тешко отварала и пробила се кроз снег до улазних врата. Пажљиво је закорачила преко прага, јер није била сигурна на какав приказ ће наићи.

Еилерт је опрезно ишао за њом и немо показао према купатилу у приземљу. Ерика није журила, окренула се и упитно га погледала. Био је блед и тихим гласом је рекао:

„Тамо унутра.“

Ерика није дуго била у овој кући, али ју је некада добро познавала и знала је где се налази купатило. У кући је била толика хладноћа да се „следила“, упркос својој топлој одећи. Отворила је полако врата купатила и крочила унутра.

Није, заправо, знала шта да очекује на основу Еилертових оскудних речи, али ништа је није припремило на крв. Купатило је било у белим плочицама и ефекат црвене крви у кади и око ње је био утолико снажнији. У трену је помислила да је контраст леп, пре него што је увидела да у кади лежи мртва женска особа.

Упркос нијансама неприродно беле и плаве боје, које су се преливале телом, Ерика је одмах препознала мртваца. То је била Александра Вијкнер, рођена Карлгрен, чија породица је поседовала ову кућу. У детињству су биле најбоље пријатељице, али то је изгледало као читав један живот далеко. Сада јој је жена у кади изгледала као странац.

Очи леша су, срећом, биле довољно затворене, а усне модроплаве. Танка корица леда ухватила се око горњег дела тела и потпуно сакрила доњи. Десна рука је млитаво висила изван каде; прсти су били умочени у згрушану локву крви на поду. Жилет се налазио на ивици каде. Друга рука се видела само изнад лакта, док је остатак био сакривен под ледом. Чак су и колена штрчала кроз залеђену површину. Александрина светла дуга коса се раширила као лепеза преко врха каде, али је изгледала крто и смрзнуто од хладноће.

Ерика је дуго стајала и посматрала леш. „Следила“ се и од зиме и од самоће коју је ова језива сцена илустровала. Полако се повукла из просторије.

Након тога, све се дешавало као у измаглици. Својим мобилним телефоном позвала је дежурног лекара и, заједно са Еилертом, сачекала кола хитне помоћи. Препознала је у себи знаке шока као кад је добила вест о својим родитељима и, чим је дошла кући, насула је себи један дупли коњак. То можда није оно што би доктор преписао, али су, захваљујући пићу, руке престале да јој дрхте.

Поглед на Алекс вратио ју је натраг у њено детињство. Пре више од 25 година оне су биле најбоље пријатељице; упркос чињеници да

је у међувремену упознала многи људи, Алекс јој је још увек била „близу срца“, мада су, као одрасле, биле једна другој странци. Ерика је било тешко да се помири са мишљу да је Алекс себи одузела живот, што је закључила на основу онога што је видела. Алекс, коју је она познавала, била је међу најживљим и најпоузданијим људима које је познавала - лепа, самоуверена особа, са харизмом због које су се људи окретали за њом. По ономе што је Ерика сазнала, живот је био дарезљив према Алекс - водила је уметничку галерију у Гетеборгу, била удата за мушкарца који је и згодан и успешан и живела у кући сличној господском имању на Сереу. Међутим, нешто очигледно није било у реду.

Осетила је да треба да разбистри мисли и позвала је телефонском сестру.

„Да ли спаваш?“

„Шалиш се? Адриан ме држи будном од 3 сата јутрос и, кад је коначно заспао у 6, Ема се пробудила и хтела да се игра.“

„Зар није Лукас могао бар тај један пут да устане?“

Уследила је ледена тишина на другом крају телефонске везе и Ерика се „угризла за језик“.

„Он данас има важан састанак и мора да буде одморан. Осим тога, баш ових дана има веома турбулентну ситуацију на послу - фирма је пред стратешки критичним периодом.“

Анин глас се повисио и Ерика је осетила извесан призив хистеричности у њему. Лукас је увек имао спреман изговор и Ана га је, по свој прилици, цитирала дословно. Ако није имао важан састанак, онда је био под стресом због свих тешких одлука које је био приморан да донесе или је био на ивици нерава зато што је морао да поднесе велики притисак да би остао тако, судећи по његовим речима, успешан пословни човек. И тиме је сва одговорност за децу пала на Ану. Са живахном трогодишњакињом и четири месеца старом бебом, Ана је, када су се виделе на сахрани родитеља, са својих 30 година изгледала 10-ак година старија.

„Honey, don't touch that.“

„Зар не мислиш да је већ време да почнеш да причаш шведски са Емом?“

„Лукас сматра да морамо да причамо енглески код куће. Он каже да ћемо се ми, ипак, преселити назад у Лондон пре него што Ема крене у школу.“

Ерика се уморила од сестриних фраза „Лукас мисли..., Лукас каже..., Лукас сматра да...“ У њеним очима зет је био прави пример „кретена прве класе“.

Ана је упознала 10 година старијег и успешног посредника на берзи Лукаса Максвела кад је радила као бебиситерка у Лондону и одмах била очарана његовим нападним удварањем. „Дигла је руке“ од свих својих планова за студирање на универзитету и посветила живот улози савршене и репрезентативне супруге. Проблем је био само што је Лукас особа која никад није задовољна и Ана, која је, још откад је била дете, радила увек оно што је хтела, током година са Лукасом потпуно је изгубила сопствену личност. Све док се нису родила деца, Ерика је још увек гајила наду да ће се сестра уразумити, напустити Лукаса и започети сопствени живот, али када се прво родила Ема, а затим и Адриан, била је принуђена да призна да зет, нажалост, неће отићи.

„Предлажем да оставимо тему Лукас и његова схватања о васпитању деце. Какве су несташлуке теткини љубимци направили од прошлог пута?“

„Па, знаш, само оно уобичајено... Ема је јуче имала напад 'лудила' и стигла је да исече дечју одећу у вредности малог богатства пре него што сам је затекла, а Адриан непрестано или повраћа или вришти већ три дана.

„Звучи као да ти је потребно мало промене средине. Зар не можеш да дођеш овамо са децом на недељу дана? Осим тога, потребна ми је твоја помоћ да прегледам читав низ ствари. Ускоро морамо да средимо и све папире у вези заоставштине.“

„Па, ми смо намеравали да попричамо са тобом о томе.“

Као и обично када је била приморана да се ухвати укоштац са нечим непријатним, глас је Ани приметно задрхтао. Ерика је одмах постала опрезна. То „ми“ звучало је злослутно. Чим је Лукас „умешао своје прсте у игру“, то је обично нешто што погодује њему самом, а не одговара свим осталима који су умешани.

Ана је наставила:

„Лукас и ја смо свакако намеравали да се преселимо у Лондон чим он афирмише шведску филијалу и нисмо баш мислили да ћемо морати да се бринемо о одржавању куће овде. Ни ти свакако немаш користи од тога што мораш да одржаваш велику кућу на селу, мислим без породице и то...“

Тишина је била непријатна.

„Шта хоћеш да кажеш?“

Ерика је, као и увек када се унервози, вртела прамен своје коврцаве косе око кажипрста; ту навику је стекла још у детињству.

„Па, Лукас сматра да треба да продамо кућу. Немамо могућности да се бавимо њоме и да је одржавамо. Осим тога, хоћемо да купимо кућу у Кенсингтону када се вратимо назад и, мада Лукас зарађује више него добро, новац од продаје би нам добро дошао. Мислим, за кућу на западној обали са тим положајем може да се добије неколико милиона круна. Немци су 'као луди' за погледом на море и морским ваздухом.“

Ана је наставила да износи своје аргументе. Међутим, Ерика оценила је да је било довољно убеђивања и полако је спустила слушалицу. У сваком случају, Ана је успела да је деконцентрише.

Ерика је Ани одувек била више мама него старија сестра. Још откад су биле мале, она ју је штитила и надгледала. Ана је била немирна особа, која је следила своје импулсе, без размишљања о последицама. Ерика је, ни сама не зна колико пута, морала да је спасава из ситуација у које је себе доводила. Лукас је ту Анину спонтаност и животну радост „угушио“. То је оно што Ерика никад није могла да му опрости.

Следећег јутра јој је претходни дан изгледао као ружан сан. Ноћ је преспавала дубоким сном, али се, ипак, осећала као да је једва ока склопила. Била је тако уморна да ју је цело тело болело. Црева су јој забрињавајуће крчала, али, када је отворила фрижидер, схватила је да је неопходно да оде до самопослуге „Евас Ливс“ да купи нешто за јело.

У насељу је било пусто, а на тргу Ингрид Берјман није било трага трговини која је врела током летњих месеци. Видљивост је била добра, јер није било магле и облака, и Ерика је могла да види чак до најудаљенијег рта острва Вале, који се оцртавао на хоризонту и који је, заједно са Крокхолменом, створио узак отвор ка спољашњем архипелагу.

Тек на пола пута уз Галербакен наишла је на неког. То је био један од оних сусрета које би радо избегла и инстинктивно је потражила пут да се извуче.

„Добро јутро!“

Глас Елне Пешон зацвркутао је нападно расположено.

„Да ли то наша мала списатељица шета на јутарњем сунцу?“

Ерика је зацвилела изнутра.

„Па, мислила сам да одем до 'Евас' у куповину.“

„Јадна мала, мора да си потпуно растројена због оног ужасног што си доживела.“

Елнин подбрадак је подрхтавао од узрујаности и Ерика је имала утисак да та жена изгледа као мали дебели врабац. Вунени капут у зеленим нијансама прекрио је њено тело од рамена до стопала и одавао утисак као да покрива једну велику безобличну масу. У рукама је Елна чврсто држала ташну. На глави јој је балансирао нескладно мали шешир, направљен од материјала, који је, у недефинисаним нијансама маховинасто зелене боје, изгледао као ћебе. Очи су јој биле мале и дубоко упале у заштитне наслаге сала. Гледала је у Ерику, очигледно очекујући потврду своје констатације.

„Да, није било нарочито пријатно.“

Елна је са разумевањем климнула главом.

„Па, случајно сам налетела на госпођу Русенгрен и испричала ми је да се превезла поред виле Карлгренових и видела тебе и кола хитне помоћи и одмах смо схватиле да мора да се нешто страшно десило. А када сам касније, у току послеподнева, случајно позвала доктора Јакобсона, сазнала сам за тај трагични догађај, наравно у највећем поверењу. Лекари свакако имају обавезу чувања службене тајне, па се тако нешто мора поштовати.“

Значајно је климала главом да би показала колико је поштовала Јакобсонову обавезу чувања службене тајне доктора.

„Не може човек да се не запита шта се крије иза тога. Лично сам увек сматрала да она делује веома пренапето. Одавно познајем њену мајку Биргит - то је особа која је увек била помало нервчик, а зна се да је тако нешто наследно. И она је постала охoola, мислим Биргит, кад је Карл-Ерик добио одличан посао директора у Гетеборгу. Онда јој Фјелбака није више одговарала. Не, морала је да живи у велеграду. Али, кажем ти ја - новац никога није усрећио. Да је та цурица одрастала овде, уместо што су је родитељи пресељењем у велеград одвојили од њених корена, сигурно се овако не би завршило. Ја чак и верујем да су јадну девојку послали у неку школу у Швајцарску, а зна се како је на таквим местима. О, да, тако нешто оставља трагове на души до краја живота. Пре него што су се Карлгренови одселили одавде, то је била највеселија и најживахнија цурица коју можеш да замислиш. Зар се ви нисте играле заједно кад сте биле мале? Па, ја заиста сматрам да...“

Елна је наставила свој монолог, а Ерика је грозничаво тражила начин да се извуче из разговора који је све више попримао језиву

форму. Када је Елна застала да би узела ваздух, Ерика је видела своју шансу.

„Баш лепо што смо попричале, али ја сада, нажалост, ипак морам да кренем. Имам много штошта да обавим - сигурно ме разумете.“

„Навукла“ је на лице најпатетичнији израз и понадала се да би Елна могла да схвати њен наговештај.

„Да, наравно, драга моја. Ово мора да је веома тешко за тебе, с обзиром да си недавно доживела породичну трагедију. Извини због непомишљености старе жене.“

Сада је Елна била скоро ганута до суза и Ерика је зато само добронамерно климнула главом и ужурбано се опростила од ње. Са осећајем олакшања, пожурила је ка самопослузи „Евас“, у нади да ће избећи још коју знатижељну даму.

Није имала среће. Неумољиво је била „саслушавана“ од већег броја узбуђених становника Фјелбаке и тек кад је, при повратку, била надомак куће могла је да „дише слободно“. Од својих саговорника је сазнала да су Александрини родитељи стигли у Фјелбаку касно током претходне вечери и да су одсели код Биргитине сестре.

Ерика је ставила кесе са храном на кухињски сто и из ње вадила једну по једну ствар. У кесама није било довољно намирница које је пре одласка у продавницу планирала да купи. Међутим, то није био разлог, размишљала је, да себи не приушти мало слаткиша у једном тако ужасном дану као што је овај. Као поручено, крчало јој је у стомаку и набацила је на тањир 12 „црвених бодова“ (по виктвект дијети), у облику два пецива са циметом, а затим их сервирала себи заједно са шољом кафе.

Било јој је пријатно да седи и гледа кроз прозор добро познати призор, али се још увек није навикла на тишину у кући. И раније је, док су родитељи били живи, остајала сама код куће, али тада је могла да очекује да неко сваког часа уђе на врата. А сада је изгледало као да је душа куће ишчезла.

Крај прозора се налазила татина лула. Мирис дувана се и даље осећао у кухињи, али је Ерика имала утисак да је он из дана у дан постајао слабији.

Увек је волела мирис дувана за луле. Када је била мала, често је седела у очевом крилу и жмурила са главом наслоњеном на његове груди. Дим од луле који се био увукао у сву његову одећу представљао је у њеном дечјем свету знак сигурности.

Ерикин однос са мајком био је много компликованији. Није могла да се сети ни једног тренутка током свог одрастања када је доживела ма какав израз нежности од своје мајке, загрљај, миловање, реч утехе. Елси Фалк је била тврда и непомирљива жена, која је држала кућу у беспрекорном реду, али никад себи није допустила да се радује било чему у животу. Била је дубоко религиозна и, као и многи у обалским насељима Бухуслена, одрасла је у друштву које је још увек било прожето учењима свештеника Шартоа. Још од малих ногу је научена да ће живот бити дуга патња, а награда ће доћи у наредном животу. Ерика се често питала шта је отац, препун добродушности и духовитости, видео код Елси. Једном приликом у тинејџерским годинама у бесу му је поставила то питање. Није се наљутио. Само је сео и загрлио је једном руком. Затим је рекао да не би требало тако окрутно да осуђује своју мајку. Неки људи теже показују своја осећања од других, објаснио јој је и помиловао јој је образе, који су још увек били црвени од љутње. Она тада није слушала и још увек је била убеђена да он само покушава да прикрије оно што је Ерики било тако очигледно - њена мајка је никада није волела и то је нешто што ће заувек носити са собом као терет.

Ерика је одлучила да следи импулс и посети Александрине родитеље. Губитак родитеља био је тежак, али је, ипак, одражавао одређени природни поредак. Међутим, губитак детета мора бити ужасан. Осим тога, некада су Александра и она биле тако блиске као што две најбоље другарице могу бити. Додуше, било је то пре скоро 25 година, али велики део њених веселих успомена на детињство био је тесно повезан са Алекс и њеном породицом.

Кућа је изгледала напуштено. Александрини тетка и теча су живели у Улици Талгатан, на пола пута између центра Фјелбаке и кампа у Селвику. Куће су високо на узвишици и травњаци су стрмо нагнути према путу са оне стране која гледа на воду. Улазна врата су била на задњој страни куће и Ерика је оклевала пре него што је притиснула звонце. Изнутра се задуго није чуо никакав глас или шум и баш је хтела да се окрене и оде када су се врата полако отворила.

„Да?“

„Добар дан, ја сам Ерика Фалк. Ја сам та која је...“

Оставила је да остатак реченице „виси“ у ваздуху, јер се осећала „блесаво“ зато што се тако формално представља. Александрина тетка Ула Пешон је врло добро знала ко је она. Ерикина мама и Ула

су заједно биле активне у црквеној заједници много година и понекад је недељом Ула свраћала код њих кући на кафу.

Коракнула је у страну и пустила Ерику у ходник. Ни једна сижалица није била упаљена у кући. Додуше, било је преостало још неколико сати до ноћи, али се послеподневни сумарак почео спуштати и сенке су се издужиле. Из собе право низ ходник чули су се пригушени јецаји. Ерика је изула ципеле и скинула капут. Због атмосфере у кући, кретала се врло тихо. Ула је ушла у кухињу и пустила гошћу да настави сама ка соби. Када је Ерика крочила у дневну собу, плач се утишао. На угаоној гарнитурџ, смештеној испред огромног прозора са прелепим видиком, седели су Биргит и Карл-Ерик Карлгрџен и једно за друго се грчевито држали. Обоје су били уплакани и Ерика се осетџла као да је ушла у крајње приватно подручје, у простор у који можда не би требало да упада. Међутим, сада је било касно да се предомисли.

Пажљиво је села на софу наспрам њих, скрштених руку на коленима. Још увек нико није рекао ни реч откако је ушла у собу.

„Како је изгледала?“

Ерика готово да прво није ни схватила шта ју је упитала Биргит, којој је глас звучао као у детета. Није знала шта да одговори.

„Усамљено“, било је оно што јој је на крају излетело из уста и одмах се покајала. „Нисам мислила...“ Није завршила реченицу.

„Она се није убила!“

Биргитин глас је изненада зазвучао одлучно. Карл-Ерик је ставио своје руке преко руку своје жене и потврдно климнуо главом. Вероватно су видели Ерикин скептични израз, јер је Биргит још једанпут поновила:

„Она се није убила! Познајем је боље него што је ико други зна и знам да никада не би могла себи да одузме живот. Не би никада имала храбрости да то уради. И ти то мораш знати. И ти си је добро познавала.“

Са сваком речју се све више усправљала и Ерика је видела да јој се варнице пале у очима. Биргит је непрестано грчевито склапала и отварала шаке и гледала Ерику право у очи, док једна од њих није била приморана да скрене поглед. Ерика је била та која је прва попустила. Гледала је унаоколо по соби да би избегла да задржи поглед на патњи Александрине маме.

Соба је била лепо сређена, али, за Ерикин укус, мало претерано украшена. Завесе са ручно рађеним гарнишима и тешким наборима слагале су се са јастуцима на софи, који су сашивени од истог

материјала са цветним дезеном. На свакој слободној површини стајали су украсни предмети. Изрезбарене дрвене чиније у верзији домаће радиности, са декоративним тракама које су извезене унакрсним бодом, делиле су собу са порцуланским куцама са вечито тужним очима. Оно што је спашавало собу био је прозор са предивним видиком. Ерика је пожелела да може да заустави време и настави да гледа кроз прозор, уместо да буде сведок жалости ових људи. Уместо тога, поново је окренула поглед ка пару Карлгрена.

„Биргит, ми смо биле пријатељице пре 25 година. Ја, заправо, не знам ништа о њој. Па, понекад и не познајеш некога тако добро као што верујеш...“

Ерика је сама чула како је то слабо звучало и речи као да су се одбиле од зидова. Овога пута је Карл-Ерик проговорио. Ослободио се супругиног грчевитог стиска и нагнуо се напред, као да је хтео да се увери да Ерика неће пропустити ни једну реч од онога што је намеравао да каже.

„Ја знам да звучи као да ми поричемо шта се десило и можда баш сада не делујемо довољно прибрано, али, чак и да је Алекс могла себи да одузме живот због нечега, она не би никада, понављам - никада, учинила то на овај начин! Ваљда се и сама сећаш како се увек хистерично плашила крви. Била је потпуно хистерична чак и кад се најмање посече, све док не стави фластер. Чак је и падала у несвест када види крв. Зато сам потпуно сигуран да би она радије изабрала, на пример, таблете за спавање. До ђавола, нема теоријске шансе да би Алекс скончала тако што би узела жилет и исекла вене, прво на једној, па на другој руци! Затим, тачно је и оно што Биргит каже - Алекс је била крхка. Није била храбра особа. Потребна је унутрашња снага да се почини самоубиство. Она није поседовала ту снагу.“

Глас му је био одлучан и, упркос томе што је још увек била убеђена да је то што је чула било размишљање двоје очајних људи, Ерика ипак није могла, а да мало не посумња. Када је размислила, нешто није било у реду када је јуче ујутру ушла у купатило. Не зато што су она и Еилерт нашли у кади леш, већ зато што је у атмосфери у тој просторији било нешто необично. То је, најближе речено, био опис који је могла дати. Она је још увек веровала да је Александру Вијкнер нешто нагнало на самоубиство, али није могла да порекне да има нечега разумљивог и рационалног у упорном инсистирању пара Карлгрена.

Изненада је схватила колико је одрасла Алекс била по изгледу слична својој мајци. Биргит је била ситна и витка, исте светлопла-

ве косе као ћерка (за разлику од Алекс, која је имала дугу косу, она је била ошишана у шик паж). Сада је била потпуно обучена у црно и, упркос својој жалости, била је, ипак, свесна каква је упадљива прилика због контраста између светлог и тамног. Мали детаљи су откривали њену сујету. Између осталог, руком је пажљиво поправљала фризуру, а крагну је намештала до перфекције. Ерика се сетила како је Бригитина гардероба изгледала фасцинантно њој као осмогодишњакињи, која је волела много да се преоблачи, а Бригитина кутија за накит била је нешто најближе рају што су Ерика и Алекс могле да замисле у то време.

Бригитин супруг је изгледао веома свакидашње - никако непривлачно, али, једноставно, неупадљиво. Имао је издужено лице, са урезаним ситним борама, а коса му је била проређена на темену. Чак је и Карл-Ерик био обучен потпуно у црно, али, за разлику од своје супруге, то га је учинило још суморнијим. Ерика је осетила да је време да крене. Питала се шта је, заправо, хтела да постигне тиме што их је посетила.

Устала је, а то исто су учинили и Карлгренови. Биргит је озбиљно погледала мужа и погледом му дала знак да каже нешто - очигледно оно о чему су њих двоје разговарали пре него што је Ерика дошла.

„Ми бисмо желели да напишеш један чланак, у знак сећања на Алекс, за објављивање у листу 'Бухсленинген'. О њеном животу, њеним сновима - и њеној смрти. Сажети приказ њеног живота и личности у новинама би веома много значео Биргити и мени.“

„Али, зар не бисте радије желели да то буде објављено у листу 'Гетеборшка пошта'? Мислим, па зар није живела у Гетеборгу, као, уосталом, и ви?“

„Фјелбака је увек била и увек ће бити наш дом. А то је важило и за Алекс. Можеш почети разговором са њеним мужем Хенриком. Разговарали смо са њим и он ти стоји на располагању. Ти ћеш, наравно, добити надокнаду за све твоје трошкове.“

Тиме је разговор био завршен. Ерика се нашла напољу на стеништу, са бројем телефона и адресом Хенрика Вијкнера у руци, када су се улазна врата затворила за њом. Иако она, да буде потпуно искрена, није заправо хтела да преузме тај задатак на себе, ипак је почела да се „буди“ списатељица у њој. Ерика је одбацила идеју која јој је „синула“ (осећајући се као лоша особа што је чак то и помислила), али није успевала да је сасвим потисне из своје главе. Идеја за сопствену књигу коју је дуго тражила налазила се тачно испред

ње - прича о путу једне жене ка трагичној судбини, објашњење шта је навело једну младу, лепу и очито привилеговану жену на смрт коју је сама изабрала. Да, наравно без објављивања аутентичних имена, али прича заснована на ономе што би могло да се „ископа“ о „путу“ Алекс према смрти. Ерика је до сада издала четири књиге, али све су биле биографије о великим женским писцима. Храбрости да створи сопствене приче још увек није имала, али је знала да постоје књиге у њој које су чекале да буду „стављене на папир“. Ово јој можда може дати то убрзање, инспирацију коју је чекала. То што је некад познавала Алекс само би могло бити од користи.

Човеку у њој је било нелагодно од те мисли, али је писац у њој клицао.

Четкицом је црвеном бојом правио широке потезе на платну. Сликао је од зоре и сада је први пут за неколико сати закорачио уназад да погледа шта је створио. Неупућеном посматрачу то је могло да представља само неправилни распоред црвене, наранџасте и жуте боје на великом платну. За њега је то била слика којом је у бојама страсти изражавао резигнацију због понижења које је некада доживео.

Увек је сликао истим бојама. Прошлост је вршталала и ругала му се са платна и наставио је да слика са све већом енергијом.

Након што је радио још један сат, сматрао је да је заслужио прво јутарње пиво. Узео је конзерву која је најближе стајала и игнорисао чињеницу да је тресао пепео од цигарете у њу током претходне вечери. Похлепно је пио изветрело пиво и, кад је прогутало и последњу кап, бацио је конзерву на под.

Гаће, које су биле једино што је имао на себи, спреда су биле жуте – можда од пива, а можда од осушеног урина. Вероватно и од једног и од другог. Масна коса је допирала мало испод рамена, а груди су му биле бледе и упале. Свеукупна појава Андеша Нилсона личила је на људску „олупину“, али слика која је стајала на штафелају приказивала је таленат који је био у оштрој супротности са ауторовом несумњивом пропашћу.

Андеш се срзао на под и наслонио на зид насупрот слици. Пред њега се налазила неотворена конзерва пива и уживао је у прштећем звуку када је повукао њен затварач. Боје су громогласно завршталале на њега и подсетиле га на оно што је у претходне скоро три деценије покушавао да заборави. Зашто би сад, до ђавола, она све то уништила! Зашто није само могла да пусти све то? Та јебена

себична курва која је само мислила на себе! Слатка и недужна као проклета принцеза. Али је он сигурно знао шта се налазило тамо испод површине. Били су обликовани на истом калупу. Године заједничке патње су их обликовале и ујединиле и одједном је она поверовала да би самовољно могла да мења поредак ствари.

„Срање!“

Вриснуо је и бацио конзерву коју још није био испио до краја право у платно - није се поломила, што га је још више изнервирало, већ се само савила и пустио ју је да клизи по поду. Течност је попрскала слику и црвена, наранџаста и жута боја су почеле да се сливају и мешају у нове нијансе. Са задовољством је посматрао ефекат.

Још увек се није отрезнио након претходног двадесетчетворочасовног пијанчења и пиво је брзо почело да делује, упркос његовој високој толеранцији на алкохол, створеној након много година напорног „тренирања“. Полако је клизио у добро познату измаглицу са мирисом старе „повраћке“ који се осећао у ноздрвама.

Имала је свој кључ од стана. У предсобљу је уредно обрисала ципеле, иако је знала да је то потпуно непотребно. Чистије је било напољу. Спустила је кесе са храном и окачила уредно капут на вешалицу. Није имало сврхе да га дозива. До сада је вероватно већ заспао.

Кухиња је била је у жалосном нереду, као и обично. Судови неопрани неколико недеља били су нагомилани не само у судопери, већ и по столицама и столу, а чак и на поду. Пикавци, конзерве пива и празне флаше били су свуда.

Отворила је врата од фрижидера да стави храну и видела да је овога пута био у очајном стању - зјапио је празан. Након неколико минута, опет је био пун и на моменат је мирно стала да прикупи снагу.

Стан је био мали, једнособан и зато је једна иста просторија представљала и дневну и спаваћу собу. Она је разместила оно мало намештаја што га је тамо било, али је собом доминирао велики штафелај испред прозора. У једном ћошку се налазио бачен отрцани душек. Никада није имала средстава да му купи пристојан кревет.

У почетку је покушавала да му помогне да уредно одржава кућу и себе. Брисала је, скупљала ствари са пода, прала његову одећу, а често и њега самог. Тада се још увек надала да ће се све преокренути, да ће се све само од себе средити. Било је то пре много година. У међувремену је њена снага ископнела. Сада је била задовољна тиме да се побрине да он бар има шта да једе.

Често је желела да још увек има снаге. Осећала је у грудима тежину своје кривице. Када је раније клечала и брисала трагове његовог повраћања, понекад је осећала као да за тренутак од те кривице отплаћује делић - сада ју је носила без наде.

Погледала га је док је лежао срозан уз зид - смрдљиву „олупину“ од човека, али са огромним талентом скривеним иза те прљаве површине. Безброј пута се питала како би све изгледало да је она онога дана другачије изабрала. Сваког дана током претходних 25 година питала се какав би живот био да је она другачије поступила. Четврт века је дуг период за „лупање“ главе.

Понекад га је пуштала да још лежи на поду када она оде. Данас није могла. Хладноћа је продирала посвуда, а кроз своје танке хулахопке осећала је ледени под. Повукла је једну његову руку која је млитаво и беживотно висила са стране. Није реаговао. Са обе руке око његових ручних зглобова вукла га је ка душеку, покушавајући да га пребаци на њега. Мало је задрхтала када је нажуљала руке од његовог мршаваг струка. Уз мало трикова, успела је да подигне већи део његовог тела на душек и, у недостатку покривача, раширила је преко њега јакну коју је донела из предсобља. Због напора је једва успевала да дође до даха и села је. Без снаге у рукама, које су јој многе године поспремања по кућама донеле, никада не би могла овако нешто да одради. Бринула се шта ће се десити онога дана када више ни физички не буде могла да све ово издржи.

Прамен масне косе био му је пао преко лица, а она га је нежно склонила кажипрстом. Ни њој, ни њему живот није био онакав какав је замишљала, али ће она остатак свог живота посветити томе да очува оно мало што им је још преостало.

Људи су одвраћали поглед када их је сусретала на улици, али не довољно брзо да она не би приметила сажалење. Андеш је био озлоглашен у целом насељу и стални члан локалног „тима“ алкохоличара. Понекад се на нестабилним ногама вукао кроз насеље у пијаном стању и викао погрдне речи свима које је сретао. Људи су се њега гнушали, а са њом саосећали. У ствари, требало је, по њеном мишљењу, да буде обратно. Она је била та која је заслужила гнушање, а Андеш саосећање. Њена слабост је обликовала његов живот. Међутим, она никада више неће бити слаба.

Седела је још неколико сати и миловала га по челу. Понекад се мицао у својој несвести, али се смиривао од њеног додира. Са друге стране прозора живот се настављао као и обично, али је у соби време стало.

У понедељак је жива у термометру скочила изнад нуле и на небу су се појавили тешки кишни облаци. Ерика је увек била опрезан возач, али сада је мало више него обично успорила да би у случају евентуалног заносења возила имала довољно простора за маневрисање. Вожња аута није била њена јача страна, али је више волела самоћу у колима од гужве у Е6-експресу или возу.

Када је скренула десно на ауто-пут, усудила се да мало повећа брзину. Требало је да се нађе са Хенриком Вијкнером у 12 сати, али је рано кренула из Фјелбаке и имала је довољно времена да сврати до Гетеборга.

Први пут откако је видела Алекс у оном хладном купатилу, помислила је на разговор са Аном. Још увек јој је било тешко да замисли да би Ана заиста могла да прода кућу. Ипак је то била њихова кућа у којој су провеле детињство и родитељи би били очајни да су живи. Међутим, ништа није невероватно кад је Лукас умешан. Био је бескрупулозан и све време је падао све ниже, али је ово превазишло скоро све што је до сада урадио.

Ерика је одлучила да се, пре него што се озбиљно забрине за кућу, распита каква је, са правне тачке гледишта, њена ситуација. До тада није хтела да дозволи себи да је депримира Лукасова последња „ујдурма“. Сада је хтела да се концентрише на предстојећи разговор са Александриним супругом.

Хенрик Вијкнер је деловао симпатично у телефонском разговору и већ је знао зашто га она зове. Наравно да може да дође и постави му питања о Александри, јер је чланак у знак сећања на његову супругу био тако битан њеним родитељима.

Биће узбудљиво видети како изгледа Александрин дом, иако је није привлачило суочавање са тугом још једног човека. Сусрет са Александриним родитељима био је срцепарујући. Као писац, радије је посматрала стварност са одстојања, али то је била могућност да добије праву слику своје некадашње пријатељице каква је била као одрасла особа.

Ерика и Алекс су биле нераздвојне, почев од првог школског дана. Ерика је била неизмерно поносна што је била „изабрана“ за пријатељицу девојчице која је представљала „магнет“ за све који су се налазили у њеној близини. Сви су хтели да буду са Алекс, која је сама била потпуно несвесна своје популарности. Била је повучена на начин који је показивао самопоуздање, што је, Ерика је сада схватала, морало бити веома необично за једно дете. Ипак је била отворена и великодушна и, упркос својој повучености, није одавала

утисак стидљивости. Она је била та која је одабрала Ерику за пријатељицу. Ерика се никада не би усудила да се на сопствену иницијативу приближи Алекс. Биле су нераздвојне, све до оне године када се Алекс одселила и заувек нестала из њеног живота. Алекс се временом све више почела повлачити и Ерика је проводила сате сама у својој соби, тугујући за њиховим пријатељством. Једног дана, када је позвонила на врата куће Карлгренових, нико се није јавио. Ерика је 25 година касније још увек могла да се у потпуности сети бола који је осетила када је схватила да се Алекс одселила, а да јој то није ни наговестила, нити се поздравила са њом. Није имала појма шта се тада десило, али је, пошто је била дете, сву кривицу свалила на себе и напросто је претпоставила да је Алекси дојадила.

Ерика се са извесним потешкоћама оријентисала кроз Гетеборг у правцу Серае. Добро је познавала овај град у коме је студирала четири године, али у време када није имала ауто, па се сада, као возач, није најбоље сналазила у њему. Да је могла да вози по стазама за бицикле, било би јој знатно лакше. Гетеборг је „ноћна мора“ за несигурне возаче, због мноштва једносмерних улица, густог саобраћаја на кружним токовима и стресних звукова трамваја који се приближавају са свих страна. Осим тога, имала је утисак као да сви путеви воде до Хисингена. Скрене ли на погрешан излаз, неминовно ће доспети тамо.

Опис пута који је добила од Хенрика био је јасан и успела је овога пута да без проблема заобиђе Хисинген.

Хенрикова кућа је превазишла сва њена очекивања - огромна бела вила саграђена почетком прошлог века, са погледом на воду, а у дворишту кућица за одмор у току благих летњих вечери. Врт, скривен испод дебелог белог снежног покривача, био је добро испланиран и захтевао је, ако ни због чега другог, а оно због своје величине, пажљиву бригу једног компетентног баштована.

Прошла је кроз алеју врба и провезла се кроз високу гвоздену капију до шљунковите стазе испред куће.

Камено степениште водило је ка огромним вратима од храстовине, на којима није било савременог звона, већ - масивна кука. Заљупала је куком и врата су се одмах отворила. Готово да је очекивала да ће је примити кућепазитељка у уштиркованој кецељи са капом, али, уместо тога, дочекао ју је мушкарац за кога је одмах схватила да мора бити Хенрик Вијкнер. Изгледао је изузетно добро и било јој је драго што је уложила мало више труда за свој што лепши изглед пре него што је кренула од куће.

Крочила је у огромно предворје, за које је брзо оценила да је би-
ло веће од њеног стана у Стокхолму.

„Ерика Фалк.“

„Хенрик Вијкнер. Ако се добро сећам, срели смо се летос у оној
гостионици доле на Тргу Ингрид Берјман.“

„У кафеу 'Бриган'. Да, тако је. Делује као да је лето било пре чи-
таву вечност. Нарочито имајући у виду ово време.“

Хенрик је само учтиво промумлао нешто као одговор. Помогло
јој је да скине јакну и руком јој показао према салону који је био
одмах у наставку предворја. Са опрезношћу је села на софу, коју је
она, са својим веома ограниченим знањем о антиквитетима, ипак
могла да идентификује као стару и вероватно скупоцену, и прихва-
тила Хенрикову понуду за кафу. Док је он припремао кафу и док
су размењивали коментаре о неповољним временским приликама,
крадом га је посматрала и констатовала да није изгледао посебно
ојађено, али је знала да то не треба ништа да значи. Различити људи
на различите начине испољавају тугу.

Био је неформално обучен – на себи је имао савршено испеглане
„Chinos“ панталоне и „Ralf Loren“ кошуљу отворено плаве боје. Коса
му је била тамна, скоро црна, и ошишана у фризуру која је била еле-
гантна, али, ипак, не превише уредно зачешљана. Због тамносмеђих
очију је изгледало као да има нечег јужњачког у свом изгледу. Она
сама је више волела мушкарце који су опуштенијег изгледа и не то-
лико сређени, али није могла да оспорава снагу привлачности овог
човека који је изгледао као да је ишетао из модног магазина. Хенрик
и Алекс су свакако заједно били упадљиво леп пар.

„Каква фантастично лепа кућа!“

„Хвала! Ја сам четврта генерација Вијкнерових која овде живи.
Мој прадеда је заслужан за њену изградњу обављену почетком про-
шлог века. Кад би ови зидови могли да говоре...“

Показао је руком преко собе и насмејао се Ерики.

„Да, мора да је диван осећај имати толико много породичне
историје око себе.“

„И да и не. То подразумева и велику одговорност да се иде сто-
пама предака.“

Благо се насмешио и Ерика је имала утисак да он није изгле-
дао нарочито оптерећен одговорношћу. Она сама се осећала безна-
дежно у тој елегантној просторији и узалуд се трудила да пронађе
удобан начин за седење на лепој, али спартанској софи. На крају

је села уз саму ивицу и пажљиво пила кафу која је била сервирана у шољицама за мока кафу. Изненада јој је задрхтао мали прст, али је одолела изненадној идеји. Шољице су биле као створене за протурање малог прста, али је посумњала да би то пре изгледало пародично него углађено. Кратко се борила са собом испред тачне са колачима који су стајали на столу и изгубила „борбу“ у настојањима да одоли дебелом комаду патишпања, који јој је „донео“ 10 „црвених бодова“.

„Алекс је волела ову кућу.“

Ерика је размишљала о томе како да се приближи правом разлогу због кога је овде и била је захвална што је Хенрик сам започео разговор о Алекс.

„Колико дуго сте живели овде заједно?“

„Од када смо венчани пре 15 година. Упознали смо се док смо обоје студирали у Паризу. Она је студирала историју уметности, а ја сам настојао да стекнем довољно знања из области економије да бар колико-толико могу да водим породичну 'империју'.“

Ерика је сумњала да је Хенрик Вијкнер икада учинио нешто што је недовољно.

„Непосредно после венчања, преселили смо се у Шведску, у ову кућу. Оба моја родитеља су била мртва и кућа је неумитно пропадала током неколико година док сам био у иностранству, али је Алекс одмах почела да је реновира. Желела је да све буде савршено. Сваки детаљ у кући, свака тапета, комад намештаја и тепих представљају или оригинале који овде постоје откако је кућа саграђена, или су рестаурирани до свог некадашњег изгледа или су то предмети које је Алекс набавила. Посећивала је не знам колико много антикварница како би пронашла потпуно исте ствари које су овде постојале када је мој прадеда био жив. Имала је мноштво старих фотографија као помоћ и резултат је фантастичан. Истовремено се 'сатирала' да покрене своју галерију и још увек не разумем како је све постизала.“

„Каква је Алекс била као особа?“

Хенрик је мало размислио пре него што је одговорио.

„Лепа, сталожена, перфекциониста у души. Вероватно могу да је доживе као охолу они који је нису познавали, с обзиром да није лако пуштала људе у свој живот. Алекс је била особа за коју се морало борити.“

Ерика је врло добро знала на шта је мислио. Због те прикривене снаге привлачности, Алекс су већ као дете називали надменом

– чиниле су то најчешће исте оне девојчице које су се потом готово тукле да седну поред ње.

„Шта то, заправо, значи?“

Желела је да чује како Хенрик описује карактер своје супруге.

Хенрик је гледао кроз прозор и, први пут откако је ушла у дом Вијкнерових, учинило јој се да види осећање иза те привлачне површине.

„Увек је радила оно што је хтела. Није обраћала пажњу на друге људе, не због злобе - није било ничег злобног код Алекс, већ из нужности. Њој је било најважније да не буде рањена. Све остало је било у другом плану. Међутим, проблем је био у чињеници да човек, ако не пусти никог иза зида због страха да ће му постати непријатељ, затвара врата чак и пријатељима.“

Заћутао је. Затим је погледао у њу. „Причала је о теби.“

Ерика није могла да сакрије своје чуђење. С обзиром на начин на који се њихово пријатељство завршило, веровала је да јој је Алекс окренула леђа и да није никад поново помислила на њу.

„Једног детаља се сећам нарочито добро. Рекла је да си ти била последњи прави пријатељ кога је имала. ‘Последње чисто пријатељство.’ Баш је тако рекла. Мало необичан начин изражавања, сматрао сам, али није ништа више споменула о томе, а ја сам већ тада научио да не треба да је испитујем. Зато ја теби причам о Алекс оно што никад нисам рекао ником другом. Нешто ми говори да си ти, упркос многим годинама које су прошле, још увек имала посебно место у њеном срцу.“

„Волели сте је?“

„Више од било чега. Александра је била цео мој живот. Све што сам радио, све што сам говорио, све се вртело око ње. Иронично је што она то никад није ни примећивала. Да ме је само пустила да јој се у потпуности приближим, данас не би била мртва. Одговор јој се све време налазио тачно испред носа, а она се није усудила да га потражи. Кукавичлук и храброст су се на чудан начин мешали код ње.“

„Биргит и Карл-Ерик не верују да се она убила.“

„Да, знам. Они подразумевају да ни ја у то не верујем, али, да будем искрен, ја, у ствари, не знам у шта да верујем. Живео сам са Алекс више од 15 година, али је, заправо, никад нисам упознао.“

Глас му је још увек био равнодушан. Хенрик је, судећи по тоњу гласа, могао да на тај начин говори и о тренутним временским приликама, али је Ерика схватила да је њен први утисак о њему био

погрешан. Његова туга је огромна. Само није доступна јавности као код Биргит и Карл-Ерика Карлгрена. Можда је, на основу сопственог искуства, инстинктивно разумела да то није само туга због смрти супруге, већ и због чињенице да је заувек нестала могућност да и она њега заволи као што је он њу волео.

„Чега се она то плашила?“

„То је питање које сам себи поставио безброј пута. Ја, заправо, не знам. Чим бих покушао да разговарам са њом, брзо се затварала у своју 'љуштуру', коју никада нисам успевао да отворим. Изгледало је као да чува тајну коју није могла да подели ни са ким другим. Звучи ли то чудно? Међутим, пошто нисам знао шта је крила, не могу ни да одговорим да ли је била способна да себи одузме живот.“

„Какав је био њен однос са родитељима и сестром?“

„Па, како бих га описао...“

Опет је дуго размишљао пре него што је одговорио:

„Био је затегнут. Као да су сви ишли 'на прстима' једни око других. Једина која је икада говорила шта је мислила била је њена млада сестра Јулија, а она је, углавном, прилично чудна. Увек је изгледало као да се воде потпуно други разговори у поређењу са оним што се наглас говорило. Заиста не знам како бих објаснио. Било је као да су причали шифрованим језиком, а неко је заборавио да ми да шифру.“

„Због чега изгледа да је Јулија чудна?“

„Као што сигурно знаш, Биргит је Јулију касно родила. Већ је била прешла 40. годину и рођење другог детета је било непланирано. Због тога је Јулија, на неки начин, увек била 'црна овца'. А није јој било баш лако ни да има сестру као што је Алекс. Јулија није била лепо дете, а није постала привлачнија ни кад је одрасла, а знаш како је Алекс изгледала. Биргит и Карл-Ерик су увек били веома усредсређени на Алекс, а Јулију су, једноставно, занемаривали - начин на који је она то решавала био је да се затвори у себе. Међутим, ја је волим. Има, ипак, нечег пријатног испод те мрзовољне површине - надам се само да ће неко хтети да се потруди да допре тамо.“

„Како је она реаговала на смрт Алекс? Какав је био њихов међусобни однос?“

„То ћеш морати да питаш Биргит или Карл-Ерика. Нисам срео Јулију више од пола године. Она студира за професора у Умеоу и нерадо долази. Чак није ни долазила кући прошле године за Божић. Што се тиче односа са Алекс, Јулија је увек обожавала своју старију сестру. Алекс је већ кренула у интернат кад се Јулија родила, па

није била тако много код куће, али, када бисмо посетили породицу, Јулија ју је пратила унаоколо као штене. Алекс није много марила за то, али је није терала од себе. Понекад ју је Јулија иритирала, па би јој одбрусила, али најчешће ју је само игнорисала.“

Ерика је осетила да се њена посета приближава крају. У паузама у разговору тишина је била потпуна и она је слутила да је та кућа усред све своје раскоши била сада само усамљена велика зграда за Хенрика Вијкнера.

Ерика је устала и пружила Хенрику руку, коју је он прихватио са обе своје руке, држао неколико секунди, пустио и отпратио је до врата.

„Намеравам да одем доле до галерије и погледам мало“, рекла је Ерика.

„Да, то је добра идеја. Алекс је била неизмерно поносна на њу. Створила је реномирану галерију, заједно са другарицом са студија у Паризу Франсин Бижу, која се сада презива Сандберј. Дружили смо се мало и приватно са њом и њеним мужем, али мање откако им се родило дете. Франсин је сигурно у галерији - позвао сам је и објаснио ко си, тако да ће ти она сигурно испричати нешто више о Алекс.“

Хенрик је придржао врата Ерики, а она се, захваљујући се још једном на његовом гостопримству, окренула и отишла до кола.

У истом тренутку када је излазила из кола, небо се „отворило“ – почела је да пада јака киша. Галерија се налазила у Улици Чалмешгатан, паралелно са главном улицом за шопинг Авенин, али, након пола сата кружења, „предала“ се и паркирала ауто на Хедену. То, у ствари, није било много далеко, али по плуску је изгледало као да је удаљено десетак километара. Осим тога, паркирање је коштало 12 круна на сат и Ерика је осетила да јој расположење опада. Није ни кишобран понела са собом, а знала је да ће њена ковчача коса усико изгледати као неуспели кућни минивал.

Пожурила је преко Авенин и избегла трамвај број 4 који је тутњао у правцу Мелндала. Пошто је прошла Валанд, где је провела више „лудих“ вечери током студирања, скренула је лево у Улицу Чалмешгатан.

Галерија „Abstrakt“ налазила се на левој страни, са великим излогом који је гледао на улицу. Звонце изнад врата се огласило док је улазила и видела је да је просторија много већа него што је деловало споља. Зидови, под и плафон су били офарбани у бело, што је у средиште стављало уметничка дела која су висила по зидовима.

Видела је у најудаљенијем делу просторије жену која је недвосмислено била француског порекла – деловала је изузетно елегантно и дискутовала је о некој слици са једном муштеријом уз жустре покрете руку.

„Одмах долазим - разгледајте мало у међувремену.“

Њен француски нагласак је звучао шармантно.

Ерика је послушала и са рукама склопљеним иза леђа полако је шетала кроз галеријски салон, посматрајући изложена уметничка дела. Као што је назив галерије наговештавао, све слике су биле насликане апстрактним стилем. На сликама су се видели четвороуглови, кругови, коцке и чудне фигуре. Ерика је накривила главу и шкиљила да би схватила шта би познавалац уметности могао да види, а што је њој промакло. Још увек је уочавала само коцке и четвороуглове, које би, по њеном мишљењу, могао да наслика и петогодишњак. Морала је себи да призна да је ово за њу исувише апстрактно.

Стајала је испред огромне црвене слике са жутим неправилно подељеним целинама када је иза себе чула Франсин, која јој је прилазила, лупкајући потпетицама по поду који је био налик шаховској табли.

„Ова је заиста дивна.“

„Да, како да не, дивна је. Међутим, да будем искрена, нисам баш велики познавалац уметности. Сматрам да су Ван Гогови сунцокрети лепи, али ту отприлике престаје моје интересовање за сликарство.“

Франсин се насмејала.

„Ти мора да си Ерика. Анри је управо звао и рекао да стижеш.“

Пружила је танку руку и Ерика је брзо обрисала своју руку још увек мокру од кише пре него што је прихватила Франсинину.

Жена пред њом била је ситна и мршава и изгледала елегантно на начин који су Францускиње изгледа изумеле. Са својих 175 сантиметара висине, али без штикли, Ерика се, у поређењу с њом, осетила као цин.

Франсин је од своје косе, која је била црна као угаљ, направила пунђу на потиљку, а била је обучена у црни костим, који је пратио линију њеног тела. Боју је сигурно изабрала због смрти пријатељице и колегинице, а изгледала је више као жена која се облачи у ефектно црвену или можда жуту. Шминку је савршено нанела, али није успела да сакрије црвенило око очију. Ерика се понадала да се њена маскара није размазала на киши.

„Мислим да би требало да седнемо и попричамо уз шољу кафе. Данас је врло мирно.“

Франсин је ишла испред Ерике ка малој соби иза галерије, која је била опремљена фрижидером, микроталасном пећницом и апаратом за кување кафе. Сто који се тамо налазио био је мали и било је места само за две столице. Ерика је села на једну и Франсин ју је одмах послужила шољицом вреле кафе.

Стомак се Ерики бунио против кафе након оне коју је попила код Хенрика. Међутим, из искуства је знала, на основу безбројних интервјуа које је обавила да би дошла до основног материјала за своје књиге, да су због нечега људи боље причали са шољицом кафе у руци.

„Колико сам ја разумела Анрија, Карлгренови су те замолили да напишеш комеморативни чланак о животу Алекс.“

„Да, ја сам само узгред сретала Алекс у последњих 25 година, тако да покушавам да се распитам мало више каква је била као особа пре него што почнем да пишем чланак.“

„Да ли си ти новинар?“

„Не, ја сам писац. Пишем биографије. Ово радим само зато што су ме Биргит и Карл-Ерик замолили. Осим тога, ја сам је прва пронашла, у ствари, скоро прва, и на неки чудан начин осећам као да би требало ово да урадим да бих себи створила другу слику, слику живе Алекс. Звучи ли то чудно?“

„Не, не уопште. Сматрам да је фантастично што си се толико потрудила због Биргит и Карл-Ерика – и због Алекс.“

Франсин се нагнула преко стола и ставила уредно маникирану руку преко Ерикине.

Ерика је осетила како јој је црвенило обливало образе и покушала је да не мисли на нацрт књиге на коме је радила током већег дела претходног дана. Франсин је наставила:

„Анри ме је такође замолио да одговорим на твоја питања најискреније што могу.“

Говорила је изврсно шведски. Глас р звучао је меко, а и користила је француску верзију имена Хенрик - Анри.

„Ти и Алекс сте се упознале у Паризу?“

„Да, заједно смо студирале историју уметности. 'Налетеле' смо једна на другу већ првог дана. Изгледала је као да је залутала, а ја сам се осећала изгубљено. Остало је историја, као што се каже.“

„Колико дуго сте се познавале?“

„Анри и Алекс су јесенас славили 15 година брака, тако да је то... 17 година. Од тога смо 15 година заједно водиле ову галерију.“

Заћутала је и запалила цигарету. Ерика је била изненађена – због нечег није могла да је замисли као пушача. Франсин је, након што је дрхтавом руком запалила цигарету, увукла дим у плућа, а да није склонила поглед са Ерике.

„Зар се ниси питала где је она? Када смо је пронашли, вероватно се налазила тамо мртва већ недељу дана.“

Ерики је одједном пало на памет да се није сетила да Хенрика пита исто.

„Знам да звучи чудно, али не, нисам. Алекс...“, оклевала је, „... Алекс је увек радила шта је хтела. То је могло бити страшно фрустрирајуће, али претпостављам да сам се ваљда временом навикла. То није било први пут да је дуже одсутна. Догађало се раније да нестане, а да се после извесног времена појави као да се ништа није десило. Осим тога, она ми је и превише то надокнађивала, тако што је сама водила рачуна о галерији током мог породичног боловања. Зачудо, ја још увек верујем да ће тако бити и сада. Да ће она поново само ући на врата галерије. Међутим, извесно је да се овога пута то неће десити.“

Једна суза је претила да јој склизне из ока.

„Неће.“ Ерика је погледала доле у шољицу кафе и пустила Франсин да дискретно обрише очи. „Како је Хенрик реаговао када би Алекс само нестала?“

„Па, срела си га. У његовим очима Алекс није могла да уради нешто погрешно. Он је посветио претходних 15 година томе да је обожава. Јадан Анри!“

„Зашто јадан?“

„Алекс га није волела. Пре или касније, био би принуђен да увиди то.“

Прва цигарета је уташена и Франсин је запалила другу.

„Претпостављам да сте познавале једна другу 'у душу' после толико година пријатељства?“

„Не верујем да је ико познавао Алекс. Мада сам је ја сигурно знала боље од Анрија. Он је увек одбијао да скине своје ружичасте наочаре.“

„Он је током нашег разговора наговестио да је током њиховог читавог брака осећао као да Алекс крије нешто од њега. Знаш ли да ли је то истина и какву тајну је могла да крије?“

„Тим наговештајем је показао неуобичајену проницљивост. Можда сам га ја потценила.“ Подигла је лепо обликоване обрве. „На прво питање одговарам потврдно - ја сам, такође, увек имала осећај да Алекс носи неки велики терет у себи. На друго питање је одговор одречан, јер, нажалост, немам појма какву је тајну крила. Упркос нашем дугом пријатељству, постојала је граница где је Алекс сигнализирала 'довде, али нема даље'. Ја сам то прихватила, а Анри није. То би га, пре или касније, сломило. Штавише, знам да би било пре него касније.“

„Зашто?“

Франсин је оклевала.

„Биће извршена обдукција леша, зар не?“

Ерику је питање изненадило.

„Да, то се увек ради у случају самоубиства. Зашто питаш?“

„Зато што ће се у том случају оно што намеравам да ти кажем ипак сазнати. Бар ће ми савест тако бити мирнија.“

Ерика је задржала дах у напетом ишчекивању, али је Франсин лагано палила трећу цигарету. Њени прсти нису били пожутели, што је, иначе, карактеристично за огромну већину пушача, па је Ерика сумњала да она обично овако не пали једну цигарету за другом.

„Ти сигурно знаш да је Алекс током последњих шест месеци знатно чешће била у Фјелбаки?“

„Па, ширење гласина добро функционише у малим местима. Према локалним оговарањима, она је била у Фјелбаки мање или више сваког викенда. Сама.“

„Није потпуна истина да је била сама.“

Франсин је поново оклевала. Због тога је Ерика морала да савлада своју жељу да се нагне преко стола и продрма је да би је натерала да што пре избаци оно што је држала у себи. Њено интересовање било је дефинитивно пробуђено.

„Она се тамо састајала са неким. Са једним мушкарцем. Да, то није био први пут да је Алекс имала аферу, али некако сам имала осећај да је ово било другачије. Први пут од када се познајемо, деловала је готово задовољна. Осим тога, знам да није могла да почини самоубиство. Мора да ју је неко убио - уопште не сумњам у то.“

„Како можеш бити тако сигурна? Чак ни њен муж није могао са сигурношћу да каже да ли верује да би она могла себи да одузме живот.“

„Зато што је била трудна!“

Одговор је изненадио Ерику.

„Да ли Хенрик то зна?“

„Не знам. У сваком случају, то није било његово дете. Њих двоје нису били тако интимни много година. А кад су раније били, Алекс је увек одбијала да има дете са Анријем, упркос његовим упорним молбама. Не, мора бити да је отац детета нови човек у њеном животу - ко год да је.“

„Није рекла ништа о томе ко је он?“

„Не. Алекс је, као што си до сада вероватно схватила, била веома шкрта када је реч о поверењу. Морам признати да сам била веома изненађена када ми је испричала о детету, али то је такође један од разлога због којих сам потпуно сигурна да се она није убила. Стварно се 'топила' од среће и једноставно није могла да ћути. Волела је то дете и никада не би учинила нешто што би га повредило, а понајмање да одузме себи живот. Први пут сам видела како изгледа Александра која воли живот.“ Тон њеног гласа био је тужан. „Такође ми се чинило да је намеравала да на неки начин заврши са својом прошлoшћу - не знам са чим, али неколико њених спорадичних напомена дало ми је основу за такву претпоставку.“

Врата у галерији су се отворила и чуле су како неко чисти ципеле на отирачу. Франсин је устала.

„То је сигурно нека муштерија. Морам се побринути за њу. Надам се да сам била од помоћи.“

„О, да, много сам захвална што сте и ти и Хенрик били тако отворени. То је било од велике помоћи.“

Франсин је испратила Ерику до улазних врата. Испред огромног платна са белим квадратом на плавом дну стале су и руковале се.

„Из чисте радозналости, питам колико кошта једна оваква слика? Пет хиљада, десет хиљада круна?“

Франсин се насмејала.

„Пре ће бити педесет хиљада.“

Ерика је тихо зазвиздала.

„Да, видиш. Уметност и добра вина су области које су за мене права мистерија.“

„А ја једва могу да саставим листу за куповину. Сви ми имамо области којима смо посебно наклоњени.“

Насмејале су се и Ерика је чврсто обавила око тела свој још увек мокри капут и изашла из галерије.

Киша је претворила снег у бљузгавицу и Ерика је возила мало испод дозвољене брзине да би имала сигурно одстојање од возила испред себе. Након што је протраћила скоро пола сата у покушајима да се извуче из Хисингена, где је грешком доспела, сада се приближавала Удевале. Пригушено крчање црева подсетило ју је да је током дана потпуно заборавила да једе. Скренула је са пута Е6 код тржног центра Торп северно од Удевале и укључила се у МекДоналдсов drive in. Брзо је „смазала“ чизбургер, седећи у аутомобилу на паркингу, и ускоро је опет била на аутопуту. Све време размишљала је о разговорима које је имала са Хенриком и Франсин. Оно што су јој њих двоје испричали о Алекс представљало је контуре особе са високим одбрамбеним „зидовима“ око себе.

Оно што је њу највише од свега занимало било је ко је могао бити отац Александриног детета. Франсин није веровала да је било Хенриково, али нико, па ни она, није могао са сигурношћу да зна шта се дешава у спаваћим собама других. Зато је Ерика још увек рачунала на могућност да је Хенрик отац - ако није, питање је било да ли је отац тај мушкарац са којим се Алекс, како је Франсин наговестила, сваког викенда састајала у Фјелбаки или је имала везу у Гетеборгу.

Ерика је стекла утисак да је Алекс водила неку врсту паралелног живота са људима који су је окруживали. Радила је шта је хтела, без размишљања како то утиче на њене најближе, а пре свега на Хенрика. Франсин није могла, како је Ерика проценила, да разуме зашто је Хенрик прихватио брак под тим условима; чак га је и омаловажавала због тога. Сама Ерика је више него добро разумела како су ти механизми функционисали - она је годинама посматрала Анин и Лукасов брак.

Оно што ју је највише тиштало када је реч о Аниној неспособности да промени своју животну ситуацију било је што није могла, а да се не запита да ли је она сама један од узрочника Аниног недостатка самопоштовања. Ерика је имала пет година када се Ана родила. Од првог момента када је видела своју млађу сестру, штитила ју је од стварности, коју је сама носила са собом као невидљиву рану. Никад није требало да се Ана осећа усамљено и одбачено због недостатка љубави њихове мајке према њима двома. Загрљаје и речи пуне љубави које јој је ускраћивала мајка Ана је добијала у изобиљу од Ерике, која је бдила над њом са мајчинском забринутости.

Ана је била дете које је лако волети. Ерика, стармала и често забринута, била је фасцинирана њеном енергијом којом је, потпуно имуна на тужније стране живота, волела сваки минут свог живљења. Ана је мирно прихватала Ерикину бригу, али је ретко имала стрпљења да седи у њеном крилу или да јој допусти да је мази мало дуже. Израсла је у дивљу тинејџерку, у немирну и егоцентричну девојчицу која је радила баш оно што јој падне на памет. Ерика је могла, у тренуцима када је јасније увиђала природу њихових односа, себи да призна да је она сигурно и размазила и сувише штитила Ану. А желела је само да јој надокнади оно што она сама никада није добила од мајке.

Када је Ана срела Лукаса, постала је лак плен. Шармирала ју је његова спољашњост, али није наслућивала потмуле промене које су се касније дешавале иза блиставе „фасаде“. Мало по мало, Лукас је сломио њену животну радост и самопоуздање. Она је сада седела као лепа птица у кавезу у горњем Естермалму, а ни сама није имала снаге да призна своју грешку. Ерика се надала да ће једног дана Ана својевољно пружити руку и замолити је за помоћ. До тог дана, Ерика није могла да уради више него да чека и буде сестри „при руци“. Није ни она сама имала много среће у везама. Имала је читав низ веза иза себе. Углавном је она била та која их је прекидала. Нешто би „пукло“ када је долазила до одређеног стадијума у вези. Доживљавала би тако јак осећај панике да је једва могла да дише – доводио би је до тога да је купила своје ствари и одлазила без освртања. Ипак је, не знајући ни сама откад, парадоксално, чезнула за породицом и дететом, али сада јој је била 35. година, а време је протичало.

Целог дана је успевала да потисне помисао на Лукаса, а сада јој се он опет „увукао под кожу“ и знала је да је принуђена да се распита какав је заиста њен правни положај. Била је сувише уморна да се сада бави тим проблемом. То ће морати да сачека до сутра. Осетила је неодољиву жељу да се у преосталом делу дана опусти, не размишљајући ни о Лукасу, ни о Александри Вијкнер.

Позвала је број из система брзог бирања на свом мобилном телефону.

„Здраво, Ерика овде. Да ли ћете бити код куће вечерас? Мислила сам да свратим накратко.“

Дан се срдачно насмејао.

„Да ли смо код куће! Зар ти не знаш шта је вечерас?“

Тишина која је уследила на другом крају телефонске везе била је поприлично дуга. Ерика је размислила, али није могла да се сети по чему би баш ово вече требало да буде нешто посебно. Није никакав празник, нико не слави рођендан, Дан и Пернила су се венчали у лето, тако да им није могла бити годишњица брака...

„Не, стварно немам појма. Просветли ме.“

Тежак уздах се чуо на другом крају везе. Ерика је, најзад, због тог уздаха, схватила да је тај велики догађај морао бити повезан са спортом. Дан је био огроман заљубљеник у спорт, што је понекад, Ерика је знала, изазивало одређене тензије између њега и Перниле. Она сама је пронашла сопствени начин да узврати за све оне вечери које је морала да проведе гледајући неки бесмислени спортски догађај на телевизији док су били заједно. Дан је био фанатични навијач „Јургордена“, а Ерика је преузела улогу ватреног фана АИК-а. Она је, у ствари, била потпуно незаинтересована за спорт уопште, нарочито за хокеј, али баш зато се Дан још више нервирао. Оно што га је највише од свега доводило до „лудила“ било је што се она се ни најмање не нервира кад АИК изгуби.

„Шведска против Белорусије?“

Он је још једном дубоко уздахнуо. „Олимпијске игре, Ерика, Олимпијада. Да ли си свесна да се одвија један такав велики догађај?“

„Мислиш утакмица? Па, наравно да знам за то. Претпоставља сам да мислиш да је нешто посебно вечерас поврх тога.“

Говорила је таквом интонацијом да је јасно показивала да није имала „благе везе“ да је вечерас утакмица и насмејала се знајући да Дан сада, малтене, буквално чупа косу због оваквог ругања. По његовом убеђењу, спорт је нешто с чим се не треба шалити.

„Али, онда ћу доћи да гледам утакмицу са тобом, па ћу видети када Салминг ломи руски отпор...“

„Салминг! Знаш ли ти пре колико година је он престао да игра! Шалиш се, зар не? Кажу да се шалиш.“

„Да, Дан, шалим се. Тако заостала стварно нисам. Долазим да проверим какав је Сундин, ако ти то више одговара. Узгред буди речено, он је страшно згодан тип.“

Дан је поново тешко уздахнуо. Овога пута зато што је неко могао тако да коментарише једну такву величину у свету хокеја на начин који није искључиво чисто спортски.

„Да, сврати. Али, нећу да се понови оно од прошлог пута! Нећу да чујем никакво брбљање током меча, никакве коментаре о томе

да су играчи 'секси' са заштитом за ноге и, пре свега, никаква питања о томе да ли носе само заштиту за мошнице или имају и гаће преко тога. Је л' то јасно?"

Ерика се суздржала да се не насмеје и озбиљним тоном рекла: „Часна извиђачка, Дан.“

Прогунђао је: „Ти сигурно никад ниси била извиђач.“

„Баш тако, нисам.“

Затим је притиснула знак са црвеном слушалицом на мобилном телефону.

Дан и Пернила су становали у једној од недавно изграђених кућа у низу у Фалкелидену. Зграде су биле у правом низу, пружајући се дуж брда Рабекулен, и тако сличне да је било тешко разликовати једну од друге. То је било популарно место за породице са децом, углавном због тога што цене тих кућа без погледа на море нису расле до вртоглавих висина као у оним насељима која су ближа мору.

Било је превише хладно вече за шетњу, али се ауто страшно „бунио“ када га је форсирала уз клизаву и понегде песковиту стрму узвишицу. Са дубоким уздахом олакшања, скренула је у улицу у којој станују Дан и Пернила.

Ерика је позвонила, што је одмах изазвало велики жамор и тапкање малих стопала у стану. Улазна врата је отворила Лисен, Даново и Пернилино најмлађе дете. Малин, средња девојчица, била је бесна због неправде што је Лисен отворила врата Ерики и заћутала је тек кад се Пернилин одлучан глас чуо из кухиње. Белинда, најстарија девојчица, имала је 13 година. Када се Ерика провезла поред трга, видела је њу доле код Акеовог киоска са врућим кобасицама, окружену са неколико косматих дечака на мотоциклима. Дан и Пернила ће сигурно имати „пуне руке посла“ са њом.

Након што их је Ерика појединачно загрлила, девојчице су збрисале подједнако брзо као што су дошле и пустиле гошћу да на миру окачи капут.

Пернила је стајала у кухињи и спремала вечеру румених образа и у кецељи на којој је великим словима било исписано „ПОЉУБИ КУВАРА“. Изгледало је да је била усред критичне фазе кувања и само је мало расејано махнула Ерики пре него што се поново вратила шерпама и тигањима у којима се нешто кувало и пржило. Ерика је наставила ка дневној соби, где је знала да ће наћи Дана, утонулог у кауч, са ногама подигнутим на стаклени сточић и са даљинским управљачем чврсто стегнутим у руци.

„Здраво! Видим да мушка свиња седи и ленчари док се женица у зноју лица свог сатире у кухињи.“

„Здраааво! Па, знаш, ако само покажеш ко носи панталоне у породици и има главну реч у кући, већину жена можеш да доведеш у ред.“

Његов топао осмех био је потпуно у супротности са оним што је рекао и Ерика је знала да, ако ико има главну реч у дому Карлсонових, то у сваком случају није Дан.

Кратко га је загрлила и затим се увалила на црни кожни кауч, а чак је и она, као да је код куће, подигла ноге на стаклени сточић. Неко време су у пријатној тишини гледали вести на Каналу 4 и Ерика се питала, не први пут, да ли је овако могло бити њој и Дану у заједничком животу.

Дан је био њен први дечко и прва велика љубав. Били су заједно у гимназији и нераздвојни пуне три године. Међутим, имали су различите жеље за своју будућност. Дан је намеравао да остане у Фјелбаки и постане рибар, као што су пре њега радили његов отац и деда, а Ерика је једва чекала да се одсели из тог малог места. Увек је осећала као да се овде гуши и за њу је будућност била негде другде.

Покушали су и нешто касније једно време да остану заједно, он у Фјелбаки, а она у Гетеборгу, али су њихови животи кренули у потпуно различитим правцима и, након болног раскида, полако су успевали да изграде другарски однос, који је скоро 15 година касније био јак и близак.

Пернила је ушла у Данов живот као топао и утешни загрљај када је он још увек покушавао да се навикне на чињеницу да Ерика и он нису имали заједничку будућност. Била је ту када му је то највише требало и обожавала га је на начин који је попуњавао део празнине коју је Ерика оставила за собом. За Ерику је био болан доживљај видети њега заједно са неком другом, али је временом увидела да је било неминовно да се то пре или касније деси. Живот је морао да иде даље.

Сада су Дан и Пернила заједно имали три ћерке и Ерика је веровала да су њих двоје током година развили топлу међусобну љубав, мада јој се понекад чинило да примећује неспокојство код Дана.

На почетку није било лако Ерики и Дану да наставе своје пријатељство. Пернила је љубоморно бдела над Даном и посматрала Ерику са дубоком сумњом. Полако, али сигурно, Ерика је успела да убеди Пернилу да она не јури њеног мужа и, мада никада нису постале велике пријатељице, имале су опуштен и срдачан однос,

нарочито због тога што су девојчице очигледно обожавале Ерику, која је чак била и Лисенина кума.

„Вечера је сервирана.“

Устали су из свог полулежећег положаја и отишли до кухиње где је Пернила изнела на сто шерпу са врелим јелом. Била су постављена само два тањира и Дан је упитно подигао обрве.

„Јела сам са децом. Ви једите, а ја ћу се побринути да оду у кревет.“

Ерика се постидела што се Пернила тако помучила због ње, али је Дан слегнуо раменима и нешалантно кутлачом захватио позамашну количину сочног јела од рибе и поврћа.

„Како си ти? Нисмо те видели неколико недеља.“

Тон је био забринут пре него оптуживачки, а Ерика је осетила грижу савести зато што се у последње време није јављала. Била је претходних дана преоптерећена својим проблемима.

„Па, боље ми је. Међутим, изгледа да ће сада бити препирке због куће“, рече Ерика.

„Молим?“ Дан је изненађено подигао поглед са свог тањира. „И ти и Ана волите ту кућу, па ћете сигурно моћи да се сложите.“

„Ми да. Међутим, заборављаш да је и Лукас умешан. Осетио је мирис новца и не може ваљда да пропусти такву шансу. Анино мишљење никада раније није узимао у обзир и не видим зашто би овога пута било другачије.“

„До ђавола, само кад бих налетео на њега једне мрачне ноћи, не би био тако проклето надмен после тога!“

Дан је наглашено лупио песницом о кухињски сто и Ерика ни за тренутак није сумњала да би могао да Лукаса „поштено“ пребије када би хтео. Већ као тинејџер је био јаке грађе и тежак рад на рибарском бродићу је још више обликовао његово тело, али је нежност у његовим очима противречила утиску јаке особе. Колико је Ерика знала, он никада није подигао руку на друго живо биће.

„Још увек нећу превише да причам, јер не знам заиста какав је мој положај. Сутра ћу назвати Мариан, другарицу која је адвокат, и распитати се какве су ми могућности да спречим продају, али вечерас нећу уопште да мислим на то. Осим тога, последњих дана сам штошта доживела, због чега размишљања о мојим материјалним добрима изгледају мало безначајно.“

„Да, чуо сам шта се десило.“ Заћутао је. „Како је било видети неког тако?“

Ерика је размишљала шта да одговори.

„Истовремено тужно и ужасно. Надам се да никада више нећу доживети тако нешто.“

Причала је о чланку који треба да напише и разговорима које је имала са Александриним мужем и колегиницом. Дан је у тишини слушао.

„Оно што ја не разумем је зашто је она затварала врата најважнијим људима у свом животу. Требало је да видиш њеног мужа - обожавао ју је. Са друге стране, тако је вероватно и са већином људи. Смеју се и изгледају весело, а заправо муче их све бригае и проблеми овог света.“

Дан ју је нељубазно прекинуо.

„Е, слушај, утакмица почиње за око три секунде и ја радије бирам хокеј меч него твоја квазифилозофска излагања.“

„Нема никаквих проблема. Осим тога, понела сам са собом књигу у случају да утакмица постане досадна.“

Поглед му је био „убилачки“ пре него што је видео наговештај задиркивања у њеним очима.

Стигли су до дневне собе непосредно пре бацања пака за почетак меча.

Мариан се јавила после првог сигнала.

„Мариан Сван.“

„Здраво, Ерика овде.“

„Здраво, дуго се нисмо чуле. Баш лепо што си назвала. Како си? Мислила сам много о теби.“

Ерика се поново сетила да у последње време вероватно није нарочито добро неговала своја пријатељства. Била је свесна да су многи бринули за њу, али у току претходног месеца чак је једва имала снаге да контактира са Аном. Међутим, знала је да пријатељи то разумеју.

Мариан јој је добра пријатељица још од студентских дана - заједно су студирале књижевност. Међутим, после скоро четири године студирања, Мариан је схватила да посао библиотекарке не треба да буде њен животни позив и уместо тога се „прешалтовала“ на адвокатуру. Показало се да тиме постигла „пун погодак“, јер је сада била најмлађи партнер у једној од највећих и најугледнијих адвокатских канцеларија у Гетеборгу.

„Па, хвала, под оваквим околностима је још и добро. Сада почињем да мало живот доводим у ред, али наравно још увек има много штошта што треба средити.“

Мариан никад није много волела празне приче и својом непогрешивом интуицијом је осетила да ни Ерика није њу звала само да би ћаскале.

„Шта могу да учиним за тебе? А осетила сам да има нечег - и не покушавај да ме разувериш.“

„Да, стварно ме је срамота што се нисам јављала тако дуго, а зовем те када ми је потребна твоја помоћ.“

„Ма, не буди луда! Како могу да ти помогнем? Да ли је искрсао неки проблем због заоставштине?“

„Да, слободно би се могло тако рећи.“

Ерика је седела за кухињским столом и нервозно лупкала прстом по писму које је стигло са јутарњом поштом.

„Ана, или, тачније речено, Лукас, хоће да прода кућу у Фјелбаки.“

„Шта кажеш!“ Мариан није успела да се суздржи да не „експлодира“. „До ђавола, шта је он умислио да је! Па, вас две волите ту кућу!“

Ерика је одједном осетила да је нешто „пукло“ у њој и бризнула је у плач. Мариан се одмах смирила и саосећајно се обратила Ерики:

„Како ти, у ствари, издржаваш? Хоћеш ли да ја дођем? Могу бити код тебе до вечерас.“

Сузе су Ерики још јаче лиле, али се након неколико тренутака смирила.

„То је баш љубазно од тебе, али све је у реду. Сигурно. Само је у последње време било много узбудљивих догађаја. Прилично сам се намучила разврставајући мамине и татине ствари, а потом касним у писању књиге и издавачка кућа ми је 'за вратом', мучи ме и ово са кућом, а, поврх свега, пронашла сам прошлог петка моју најбољу другарицу из детињства мртву.“

Смех је почео да „кључа“ у њој и, још увек са сузама у очима, почела је хистерично да се смеје. Тек након кратког времена је успела да се смири.

„Рекла си да је мртва или сам погрешно чула?“

„Нажалост, чула си сасвим добро. Извини, мора да звучи ужасно што се смејем. Само ми је мало превише свега. То је била моја најбоља другарица када сам била мала - Александра Вијкнер, која је извршила самоубиство у кади у породичној кући у Фјелбаки.

Уосталом, ти је можда познајеш? Она и њен муж Хенрик Вијкнер сигурно су се кретали у највишим круговима у Гетеборгу, а ти се свакако сада дружиш са таквом врстом људи, зар не?“

Насмејале су се и она и Мариан на другом крају везе. Када су биле младе студенткиње, Мариан је живела у Мајурни, у општини Гетеборг, где се борила за права радничке класе и обе су знале да је током претходних година била принуђена да, макар само привидно, прихвати потпуно другачије погледе на свет да би се уклопила у средину која је аутоматски „пристајала“ уз њен посао у адвокатској канцеларији богате традиције. Сада је морала да носи шик комплете са тесним блузама и да присуствује коктел-забавама у Ерјритеу, али је Ерика знала да је то код Мариан представљало само маску навучену преко бунтовничког темперамента.

„Хенрик Вијкнер. Да, добро знам ко је он, имамо чак и извесне заједничке познанике, али никада није било прилике да се упознамо. Безобзирни пословни човек - кажу гласине. То је тип који би могао да отпусти 100 људи пре доручка, а да не дозволи да му то утиче на апетит. Његова супруга је, ваљда, имала бутик?“

„Галерију. Апстрактна уметност.“

Марианине речи о Хенрику су је збуниле. Ерика је себе увек видела као неког ко добро процењује људе и он јој заиста није изгледао као симбол безобзирног бизнисмена.

Прекинула је причу о Алекс и започела разговор о правом поводу свог позива.

„Данас сам добила писмо од Лукасовог адвоката. Позвана сам на састанак у Стокхолм у петак, на коме ће се разговарати о продаји мамине и татине куће, а ја се уопште не разумем у правну област. Која су моја права? Да ли ја уопште имам нека права? Да ли Лукас стварно може да уради тако нешто?“

Осетила је да јој доња усна опет подрхтава и дубоко је удахнула да би се умирила. Кроз прозор у кухињи опет је светлуцао лед у заливу, након отопљавања проузрокованог кишом последњих дана, које је током ноћи било праћено температурама испод нуле. Видела је врапца који је слетео на прозорски лим, што ју је подсетило да треба да купи лоптице од лоја и остави их птицама. Врабац је знатижељно климао главом и благо кљуцао по прозору. Одлетео је након што се уверио да ту нема ничег јестивог.

„Као што знаш, ја сам порески адвокат, а не адвокат породичног права, тако да не могу одмах да ти дам одговор. Али, урадићемо овако. Проверићу са једним од наших стручњака, па ћу те назвати

у току дана. Ниси сама, Ерика. Помоћи ћемо ти у вези овога, обећавам ти.“

Ерики је било пријатно што је чула сигурна обећања своје пријатељице. Када је спустила слушалицу, живот јој је изгледао светлији, иако није знала више него пре тог телефонског разговора.

Неспокојство се, ипак, изненада увукло у њу. Натерала је себе да настави писање биографије, али није имала инспирацију. Остало је више од пола књиге да напише, а одговорни у издавачкој кући су бивали све нестрпљивији зато што нису добили први груби концепт. Након што је исписала скоро две странице А4 формата, прочитала је оно што је написала. Није била задовољна учинком и жустро је на компјутеру избрисала резултат вишечасовног рада. Заситила се те биографије и жеља за радом на њој одавно јој се изгубила. Уместо тога, написала је комеморативни текст о Александри и ставила га у коверту адресирану на лист „Бухусленинген“. Онда је закључила да би требало да назове Дана и мало „чачка“ у болну рану коју му је, свакако, душевно нанео спектакуларни пораз шведске хокејашке репрезентације претходне вечери.

Инспектор Мелберј се задовољно потапшао по свом великом стомаку и размишљао да би требало мало да дремне. Иначе, није требало скоро ништа да се ради; ситним пословима није придавао већи значај.

Оценио је да би било лепо да мало одрема, тако да би обилан ручак могао да се свари на миру, али, тек једва да је стигао да затвори очи, кад је одлучно куцање најавило да је Аники Јансон, секретарици полицијске станице, нешто потребно.

„Ма, шта је било? Зар не видиш да сам заузет?“

У покушају да изгледа заузет, роварио је без реда по папирима који су у гомилама лежали на радном столу, али је само успео да преврне шољицу кафе. Црна течност се разлила по папирима и он је за брисање искористио оно што му је било најближе при руци - ивицу кошуље која је му је, ионако, ретко била увучена у панталоне.

„До ђавола! Ја сам ваљда овде неки шеф, мајку му! Зар ниси научила да покажеш мало поштовања према твом претпостављеном и покуцаш пре него што уђеш.“

Аника није чак ни марила да укаже на чињеницу да је, у ствари, баш то и урадила. Мудрост стечена годинама и искуством научила ју је да мирно сачека док најгори шефов напад не буде завршен.

„Претпостављам да имате неког посла“, фркнуо је Мелберј.

Аникин глас је био одмерен: „Одељење судске медицине у Гетеборгу вас је тражило - тачније, судски патолог Торд Педешен. Можете га назвати на овај број.“

Пружила му је цедуљу са записаним бројем.

„Да ли је рекао о чему је реч?“

Од радозналости га је нешто „заголицало“ у желуцу. Овде у провинцији људи из судске медицине не зову често. Можда ће бар је-данпут бити мало простора за инспиративни полицијски посао.

Расејано је одмахнуо Аники и чврсто углавио телефонску слушалицу између браде и рамена пре него што је одушевљено почео да окреће записани број.

Аника се брзо повукла из просторије и веома жустро затворила врата иза себе. Села је за свој писаћи сто и, као и много пута раније, проклињала дан када је Мелберј послат у ову малу полицијску станицу у Танумшедеу. Према гласинама које су брујале по станици, у Гетеборгу је био непожељан зато што је темељно злостављао једног избеглицу који је у притвору држан под његовом контролом. То очигледно није био његов једини погрешан корак, али је био најупечатљивији. Његовом надређеном је било доста. Интерна истрага није могла ништа да докаже. Међутим, пошто је постојала опасност да би он још могао нешто да „забрља“, одмах је премештен на дужност инспектора у Танумшедеу, где га је 12.000 становника општине, од којих већина поштује закон, стално подсећало на његово понижење. Његов бивши шеф у Гетеборгу рачунао је да он на новој дужности неће моћи да направи већу штету. Процена је до сада била тачна. Са друге стране, није био ни од неке веће користи.

Аника је раније била задовољна својим послом, али сада је под руководством Мелберја том њеном задовољству дошао крај. Не само што је тај човек стално био дрзак, већ је сматрао себе као бојжи поклон женама - Аника је била прва која је осетила то на својој кожи. Непристојне алузије, штипкање за стражницу и двосмислени коментари били су само делић онога са чим је сада морала да се суочава на радном месту. Оно што је сматрала најодбојнијим код њега била је, ипак, грозна фризура за коју се определио да би сакрио своју ћелу. Пустио је да му преостала коса расте у дужину, а затим ју је пребацио преко главе, тако да је оно што је тиме добио највише личило на напуштено гнездо ране.

Грозила се при помисли како то мора изгледати у распуштеном издању, али је несумњиво била задовољна што никада неће имати прилике да то сазна.

Питала се шта ли су хтели људи из судске медицине. Ма, ускоро ће сазнати. Станица је била толико велика да се све битне информације прошире за сат времена.

Бертил Мелберј је чуо сигнал звоњаве телефона док је посматрао излазак Анике из канцеларије, констатујући да је она „страшно лепа женска“, чврста и витка, са облинама на правим местима, са светлом дугом косом, великим грудима и „солидном“ задњицом. Штета је само што увек носи дуге сукње и широке блузе. Требало би можда да јој напомене да би јој мало тешња одећа боље пристајала. Па, као шеф, морао је имати право на своје мишљење о одећи особља. Да она има 37 година сазнао је након што је проверио у њеним личним подацима. Мало више од 20 година млађа је од њега, што је баш било по његовом укусу. О старим „бабетилама“ може неко други да се брине. Он је био мушкарац у пуној снази, зрео, искусан, пристојне јаче грађе, и нико жив није могао да наслути да му се можда с годинама проредила коса. Руком је мало пажљивије дотакао теме. Све је у реду - коса је била тамо где је требало.

„Торд Педешен.“

„Да, здраво. Овде инспектор Бертил Мелберј, полицијска станица Танумшеде. Тражили сте ме.“

„Да, тако је. Звао сам вас због смртног случаја који се догодио у Фјелбаки. Изгледало је да је жена под именом Александра Вијкнер извршила самоубиство.“

„Да.“

Потрајало је док је Торд Педешен наставио и дефинитивно пробудио интересовање Мелберја: „Јуче сам извршио обдукцију и без сумње је потврђено да та жена није извршила самоубиство - неко ју је убио.“

„Ох, до ђавола, види ти то!“

Од узбуђења, Мелберј је опет преврнуо шољицу кафе и оно мало текућине што је било преостало у њој сада се разлило по радном столу. Опет је покушао да обрише кошуљом и на њој направио нове флеке.

„Како знате то? Мислим, шта доказује да је убијена?“

„Могу вам одмах послати факсом записник о обдукцији, али мало је вероватно да ћете сазнати нешто више из њега. Међутим, могу вам дати резиме најважнијих налаза. Сачекајте моменат да само ставим наочаре“, рече Педешен.

Мелберј је чуо како је Педешен, мрмљајући, читао нешто што се тешко могло протумачити и нестрпљиво је чекао да добије конкретне податке.

„Па, да видимо. Жена, стара 35 година, доброг општег физичког здравља. Али, ви то већ знате. Жена је била мртва око недељу дана, али је тело у веома добром стању, углавном захваљујући ниској температури у просторији где се налазило. Лед око доњег дела је чак и допринео да се тело очува. Оштре посекотине на венама на ручним зглобовима начињене су жилетом који је пронађен на месту злочина. Овде сам почео да бивам сумњичав. Обе посекотине су потпуно једнако дубоке и праве, што је веома необично; чак бих се усудио да кажем да се то никад не дешава при самоубиствима. Наиме, самоубица који је дешњак ће на својој левој руци направити равније и дубље посекотине од резова на десној руци, за које је принуђен да користи 'погрешну' руку. Онда сам прегледао прсте обе руке и још више потврдио своју сумњу. Жилет је толико оштар да приликом употребе у већини случајева оставља микроскопски мале посекотине. Такве посекотине није имала Александра Вијкнер. Чак и то указује да је неко други њој исекао вене, вероватно у намери да то изгледа као самоубиство.“

Педешен је застао и затим наставио: „Питање које сам затим себи поставио било је како једна особа може на тај начин да изврши убиство, а да жртва не пружи отпор. Одговор је стигао са токсиколошким извештајем. Жртва је у крви имала остатке јаког успављујућег средства.“

„Шта то доказује? Зар није она сама могла да узме таблету за спавање?“

„Наравно, могла је. Али је савремена наука опремила судску медицину одређеним неопходним прибором и методама. На пример, ми данас веома прецизно можемо да израчунамо време разлагања разних лекова, па чак и отрова. Више пута смо поновили испитивање крви жртве и сваки пут дошли да истог резултата - немогуће је да је Александра Вијкнер сама себи исекла вене, пошто је она, када је срце стало због губитка крви, већ неко време морала бити у дубокој несвести. Нажалост, не могу вам дати неке тачне временске податке - тако далеко нас наука још увек није одвела, али нема никакве сумње да је реч о убиству. Заиста се надам да ћете моћи ово да решите. Колико знам, на вашем подручју нема много убистава.“

Педешенов глас је одавао поприличну сумњу коју је Мелберј одмах схватио као знак потцењивања његових способности.

„Да, у праву сте када кажете да немамо искуства у томе овде у Танумшедеу. Ја сам овде само привремено постављен. Моје право радно место је у полицијској управи у Гетеборгу и моје дугогодишње искуство је гаранција да ми, без сумње, можемо овде успешно да водимо чак и истрагу о убиству. То је шанса за полицију из унутрашњости да мало види како изгледа прави полицијски посао – будите уверени да нећете дуго чекати да овај случај буде решен.“

Мелберј је сматрао да је тим помпезним излагањем јасно ставио до знања лекару судске медицине Педешену да заиста није причао са неким „жутокљунцем“. Лекари се увек праве важни. Педешенов део посла је у сваком случају био завршен и сада је било време да професионалци преузму ствар.

„Ох, замало да заборавим.“ Лекар судске медицине је остао без текста пред полицајцем који је био пун себе и замало да заборави да наведе још два детаља за које је сматрао да су важни. „Александра Вијкнер је била у трећем месецу трудноће, а чак је и раније рађала. Не знам да ли је то релевантно за вашу истрагу, али је боље превише информација него премало, зар не?“ рекао је Педешен.

Мелберј је само неартикулисано фркнуо уместо одговора и, после неколико уобичајених опроштајних фраза, њих двојица су завршили разговор - Педешен несигуран да ће потрага за убицом бити високопрофесионална, а Мелберј са пробуђеним животним духом и новим еланом. Први увиђај у купатилу обављен је непосредно после проналажења мртвог тела Александре Вијкнер, али ће се он сада побринути да кућа у којој је извршено убиство буде претражена милиметар по милиметар.

Књигу можете да наручите (<http://bit.ly/pSRmfN>) на сајту.

Књигу можете да наручите (<http://bit.ly/9DPA3g>) на сајту.